

Nagy Márta Júlia

LÉTHE

Álmomban egy levegőtlen délutánon sétáltam át,
és mind úgy tudtuk, nem élek már, de ezen
senki sem döbbsent meg különösebben.
Úgy vették tudomásul a halálomat,
mint egy tárgy elkeveredését, szomorúan
beszéltek róla, de ugyanúgy tettek-vettek,
mint eddig, és mintha az évek is összecúsztak volna –
mintha egy alkonyfelüljárón át lehetett volna
sétálni egy másik érába, rég magunk mögött hagyott
otthonba. Áttetsző alakokként lebegtek közöttünk
a mostani lakók, remegett a ráépítés délibábja
a tetőtér helyén. Egy téli éjszaka obszidiánja
ragyogott a tér egy pontján, szikrákat és szilánkokat
szórva felületéről, mi egy ház élete.
Te nem fagyasz meg, mint a víz, mondtam akkor
magamnak, és elcsodálkoztam, hogy lehet,
hogy erősebb vagyok a víznél. Mert
egy ideje nem tudok mit kezdeni a nyárral.
A Jupiter csengője felkondul, levélszélei szőrszálai
összeborzolódnak, és az erdő feltekéri
a bérkaszárnyákat és a beton monolitjait,
az orgonafelhőkben lepkeszárnyfűlű faunocskák
kuncognak, sűrűn hullik a tetőkre, talajra a dió.
Kamránkban neves elődök portréi: őrzik
az élelmet, ha már az ékszeresládika rég
kiürült.

Apokrif, 2022/3.